L'ENTREVISTA

NEURÒLEGS DAVANT LA COVID-19

Dra. Antía Moreira Villanueva
Hospital del Mar i Hospital d'Igualada
Barcelona

En primer lloc, moltes gràcies per accedir a aquesta entrevista.

Quina és la teva funció enfront l'epidèmia?

Acabava de començar a treballar a l'Hospital d'Igualada quan va començar el brot. Donat que un gran nombre del personal de medicina interna va donar positiu al virus, o eren contactes asimptomàtics, des d'un inici els altres especialistes de l'hospital i a mi ens va tocar transformar el nostre dia a dia en consultes i, com a interconsultors, a passar a formar part de la plantilla assistencial de la planta de medicina interna. Als pocs dies gairebé tots els pacients ingressats eren pacients COVID-19 positius.

Què ha suposat per a tu el procés de re-aprenentatge?

Inicialment vaig sentir inseguretat, donat que sense pràcticament temps a plantejar-nos ni preparar-nos (ni clínica ni emocionalment) des d'interna sol·licitaven la nostra ajuda. Però gràcies a la bona feina en equip, amb tothom disposat a ajudar i la ràpida preparació de protocols de tractament que ens facilitava les decisions, i que cada un dels diferents especialistes aportava el seu gra de sorra, el procés de reaprenentatge no va ser tan complex.

Què és el que trobes més a faltar com a neuròloga?

Poder tornar a visitar els meus pacients i tornar a estar amb la resta de l'equip de Neurologia.

Com a professional, què és el que està sent més dur en aquest període?

El més dur per mi ha estat l'aïllament dels pacients durant l'hospitalització: la impossibilitat de rebre visites ni tan sols dels seus familiars més propers, així com transmetre la situació de gravetat o de les darreres hores als familiars de forma telefònica, o comunicar-los que havien mort, sense ni tan sols que poguessin estar amb ells o acomiadar-se. Una altra situació difícil és la sensació de poder ser un vehicle transmissor de la malaltia i poder contagiar a la teva família a l'arribar a casa.

I quins són els aspectes més positius que estàs traient d'aquesta nova etapa?

Jo crec que el més positiu ha estat la resposta de tots i cada un dels treballadors de l'hospital que, en una situació d'estrès, incertesa, i pràctic col·lapse del sistema, gràcies al treball en equip de tots i la disponibilitat a l'hora d'ajudar, tant des de dins de l' hospital com dels companys que estaven treballant des de casa, va ser possible superar-ho en cada moment i poder reorganitzar-nos amb més o menys dificultat per poder tirar endavant la feina. També l'ajuda que vàrem rebre del personal extern, d'altres centres, en el moment que més ho necessitàvem. Probablement sense ells tampoc hagués estat possible. Gràcies!!!

Com ha influït en la teva vida personal aquesta situació?

Inicialment (previ al desenvolupament de símptomes) fèiem torns de 12h, per la qual cosa ens passàvem pràcticament tot el dia a l'hospital i els dies de "descans" (més que necessaris) revisàvem els nous protocols (que s'anaven modificant pràcticament cada dos dies a l'intentar actualitzar-los amb les noves evidències, o segons les experiències d'altres centres), el que va suposar què pràcticament la meva vida personal es quedés reduïda a la mínima expressió.

Posteriorment, després de l'aparició de símptomes i posterior diagnòstic de la COVID-19, vaig passar més de 3 setmanes (per persistència de positivitat) en una habitació de casa meva, aïllada del meu entorn per evitar transmetre el virus. Malgrat això, les trucades i videoconferències de familiars i amics em van facilitar molt la situació.